

Od našich přátel

Výslovně připomínáme, že do-
pisy rázu osobního a urážlivého
neuveřejňujeme za žádných pod-
mínek, ani za peníze. Časopis nás
slouží k poučení lidu a ne k vyř-
zování záležitostí čistě osobních.

Redakce.

SYLVAN GROVE, Kans. —
Čtená redakce Pokroku Západy!
Vím, že etně eténárstvo již my-
slí, že ten praděda natáhl již svo-
je brka, ale není tomu tak. Jsem
již z mnoha stran upomínán, a-
bych zase něco do Pokroku na-
psal, ale že již 4 léta psát nemo-
žu, musím společně pouze na mého
sekreteře. Můj sekretář je mo-
je nejmilší dcera, u které by-
dlím, a která je vdova, ale ještě
si ráda vyhodí z kopytek a hodí
se ke všemu, jako petržel do po-
lévky a má také dobrý humor. —
Taky nás feditel Kansaského Po-
kroku mne kritizuje, že prý nepí-
ši již dlouhý čas do Pokroku. —
Jestli ti pán Bůh neukráčí věku
a dočkáš se toho jako já, a budeš
se taky tak trást jako já, tak ne-
budeš moči ani doutník dobře za-
balit. Ty bys se dobře hodil za
výpomocného redaktora Dongre-
sovi, protože umíš vše převrácet
jako on na tom sjezdu česko-ame-
rických novinářů. A co by on ne-
věděl, ty bys mu jistě poradil. —
Vy byste se k sobě šli jako vejce
ke vejci, proto mne nech na po-
koi, když víš, že psát nemohu a
že musím držet sekretáře. Příjď
se podívat do svých účtů, tam se
dovíš, co takový sekretář stojí
ročně. Tvá kapsa to neví, ale
moje ano. A jestli budeš ještě na
mne žádat nemožnou věc, tak to-
ho na tebe vyražím ještě více.
Prozatím zůstaneme přáteli jako
dříve v té naději, že se polepšíš.
Také Vám musím sdělit, že jsme
byli na hodech, které připravila
paní Bohová své sestřenci paní
Stěpánkové, která žádné blízké
příbuzné zde nemá a prováděla se
za pana Grosse a paní Bohové je
počila a několik přítomných do-
brým obědem. Já a můj sekretář
jsme byli také přítomni. Byl zho-
toven provaz z mnoha máselem k
tomu účelu, že se cesta s ním u sa-
měho domu zatahne. Musili jsme
však dávat pozor, aby nám ne-
projeli. Najednou někdo vykřikl:
"Už jedou!" Hned se již někli-
ka chopilo provazu, ale byl svr-
chovaný čas. Jíz tu byl automo-
bil se ženichem a nevěstou. Dále
ovšem nemohli, poněvadž na ně
bylo naličeno, aby se chytili. Že-
ních hned s nevěstou vystoupili z
automobilu a všichni zde přítom-
ní jim přáli mnoho štěstí. Pan
ženich poznal, že ti, kteří provaz
drželi, zaslouží za to nějakou od-
měnu, sáhl do kapsy, vytáhl kus
zeleného papíru a podal ho drži-
čům provazu za jejich těžkou práci.
Nyní se šlo do domu, kde již
byla přichystána tabule pro no-
vomanžele a několik hostů. Pan
ženich viděl, že já jsem tam nej-
stárší a tak jsem si musel sednout
k tabuli vedle nevěsty a ženich
proti tomu nic nenamítal. Spozo-
roval asi, že jsem dobrák a že mu
již neodloudiv. Společnost byla
veselá až do pozdních hodin. No-
vomanželé přenocovali u Bohů
a druhý den ráno je pan Boh do-
vezl do města Wilson, kde mají
svůj domov. Můj sekretář je byl
s paní Bohovou navštívit a byly
tam dobře přijaty a pohostěny. —
Musím také se etnými eténáři
Pokroku sdělit, že jsme také ce-
stovali, bychom navštívili své
přátele a známé a také své vnu-
čky a právničky. Nejprve zastávi-
li jsme se u vnučka Franka, kde
jsme byli srdečně přijati a také
pohostěni. Poté jsem se s prá-
vničkou, asi 3 léta starou, ale vi-
děl jsem, že tam krouží kolem far-
my šápové, kteří přinášívali
chlapce a vrány holky. Myslim,
že jim tam ti šápové nějakého
spustí a že budou mít radost, že
mají zase párek a já zase, že mám
párek právničku. Rozloučili jsme
se s nimi a jeli jsme rovnou k Jo-
sefovi Jiříčkoví, kde jsme byli
srdečně vítáni a pohostěni. I na-
hli knoční jistě mysli, že je porvě-
cení u Jiříčků. Bylo usluhováno,
že na zpáteční cestě se tam ještě
zastavíme a tam přenocojeme. Od
Jiříčků jeli jsme na hřbitov, a kde
odpočívá moje manželka a dva
synové. Šlihl jsem jí, že až tam

k ní přijdu, že jí vše povím, co se
stalo za ten čas, co jsem na hřbi-
tově nebyl. Jest tam mnoho no-
vých a dražých pomníků, které
jsem obdivoval. Ze hřbitova jeli
jsme k svému synu Frankovi, kde
jsme byli také srdečně vítáni, jak
od manželů, tak od pěti vnuků.
Bylo tam veselo, když nám zahrá-
li tři vnuci, kteří patří ke kapelní
Tobiáše Doubravy, kapelníka a
dobrého kornetisty. Jeho bratr
Václav je zase dobrý basista. —
Má moji vnučku za ženu. Co jste
od dědečka dostali za to zahrání,
nemusíte věru mnoho schovávat
do kapsy. Dostali jste jenom po-
chvalu a tu vám nikdo neukradne.
Ale muzikanti na pochvalu nede-
ží, raději několik 'Washingtonů'
do kapsy. Potěsil jsem se z toho
velkého hospodářství a jsem po-
těšen, že moje děti jsou všechny
dobře zabezpečeny a mají dobré
životy, které si většinou sami
vydělali. Tam jsme také uocova-
li a druhý den jsme se rozloučili
a nastoupili jsme cestu ke své
vnučce, Josefovi, nebo jak jsme v
Čechách říkali, Pepka, která je
provádána za pana Václava Dou-
bravu. Na cestě jsme se setkali
s panem Aloisem Svobodou a jeho
sedmou svátostí a po mnoha lé-
tech zase jsme si jednou srdečně
rukou potřásli. U Václava Dou-
bravy jsem se setkal se třemi pra-
vničky, a vlastně právničkami,
ale to je jedno, právničky jako
právničky, jen když je jejich hodně.
Dlouho jsme se nezdřeli, neb
jsme musili, jak bylo umluve-
no, k Jiříčkovým na noc. Ale paní
Jiříčková jest těžko se zachová-
t. Ona myslí, že mám míste žalu-
duky, že to tam mohu nacpat jak
nějakou koudel. Již cesta po-
velevala, jak jsem se činil a ještě
jsm se jí nezaohovával. Nu, až po-
druhé vezmu si širší kalhoty a
vestu a potom dovíte se, co prad-
ěda zmůže, když na to bude dost
místa. Sešlo se tam mnoho pár-
ků. Tak jsme se bavili až do
pól noci v jednom pokoji a dámy
zase v druhém. Muži "fezali"
dárda, já byl stále mezi ženami.
Paní John Svobodová je dobrá
humoristka a rovněž i druhá dá-
my, při čemž jim vydatně pomá-
hal můj sekretář a já jsem držel
dobře bas. Neměl jsem strach,
jako se mnohokrát stalo, když
jsem tomu Evinu pokolení řekl
pravdu. Řekly: "Hrom ho vem,
dědko!" Ale u jmenovce Jiříčka
jsem byl jist, on má na hroma
poličeno na domě i na stáji tako-
vé tyčky spícíaté a na ty prý se
ten hrom napichne a jde po drá-
tu jako po pěšince až do země. —
Tak jsem mohl směle mluvit a ne-
bát se těch bromů, které na mne
byly sesílány. Zde je popsána
naše celá "maršrůta" a díky
všem, našim hostitelům, i těm,
kde se dalo něco dobrého obli-
znout. Jestě máme něco za hubem,
ale to dáme na světo až později.
S úctou Josef Skalický, praděda
a jeho sekretář Minnie Robinson.

PLEASANT HILL, Neb., dne
16. října 1913. Čtená redakce
Pokroku! Rád Tábor, čís. 74, Z.
Č. B. J. v Pleasant Hill odbýval
minulou neděli svoji čtvrtletní
schůzku za slušného účastenství čle-
nů. Též byli přítomni dva bratři
a sice pan Josef Jelinek z Crete a
pan Josef Novák z Wilber. Vyří-
zeny všechny běžné záležitosti a
pak na počest jmenovaných pánů
podávána svačina. Při tom mlu-
veno o různých věcech v dobrém
náladě. Rád Tábor prospívá k do-
bru všeho členstva. Členů je 92 a
členek 63. Příteli sešázi budou u-
vážděni dva noví členové. Jest na-
dějje, že v krátkém čase to dotá-
hnou na 200 členů, což ze srdec
přejeme. Na zdar!

Frank Pieha.
BRIDGEWATER, Conn., dne
13. října 1913. — Čtená admini-
strace Pokroku! Tímto dovoluje-
me si Vám sdělit, že jsme od Vás
šlo jako premi v pořádku ob-
drželi, za což nejsrdečnější náš
díků přijímáme. Můj manžel on š-
dlo ihned zkoušel a musím říci, že
v zacházení s ním ihned dobře se
vyznal, šlo znamenitě, tak že jest
nanejvýše uspokojen. Časopis
se s nimi a jeli jsme rovnou k Jo-
sefovi Jiříčkoví, kde jsme byli
srdečně vítáni a pohostěni. I na-
hli knoční jistě mysli, že je porvě-
cení u Jiříčků. Bylo usluhováno,
že na zpáteční cestě se tam ještě
zastavíme a tam přenocojeme. Od
Jiříčků jeli jsme na hřbitov, a kde
odpočívá moje manželka a dva
synové. Šlihl jsem jí, že až tam

Se srdečným pozdravem na et.
čtenáře a čtenárky znamenám se
Mrs. Robert Graham.

OSUD ČI NÁHODA?

Povídka z manévru. — Ad. Piskáček.

(Dokončení ze str. 7.)

Bylo toto zvezení Jurkovo ná-
hodně, či bylo řízeno tajemným
nějakým zákonem, jehož jsou-
nost a spojitost s našim životem je
nám zahalena jako slunce nepoz-
nané pravdy?

A nebylo-li toto Jurkovo zjeve-
ní náhodné, kterými zákony je ří-
zen tajemný život v zástvěti? Jaké
síly jim pohybují? Jaké pravdy se
v něm skrývají?

Tenkrát více než kdy jindy bil
Jokl hlavou jako beranem do věc-
né záhady o životě a Smrti, o kla-
du a záporu naší lidské bytosti,
nevěda, čeho by se zachytil a v
čem by našel odpověď pro své tí-
živé pochybnosti a dohady.

Ale událost se zemělým Jur-
kem měla ještě další své sledy.
Po několika dnech zburoval
mne Jokl v časně ráno všecek ro-
zečtvěn. Sotva jsem otevřel, již
vypál celou tlou dverí a sklesl
na nejbližší židli u psacího stolu.

"Pro bůh, příteli," táž se Jo-
ka, "odpověz, přihodilo se něco
hrozného?"
"Nic hrozného," odpovídal Jo-
kl slabým hlasem, "nic hrozného.
Vše je tak pravdivé..."

"Mluv!" dorážim na něho,
"Jurko se mi opět zjevilo," vy-
hrkl Jokl.
"Jurko? Jurko? že se ti opět zje-
vil?" táž se chvatně a současně
doházívá se v mě duši na povrch
myšlenka, že Jokl vážně uchura-
věl. A jakoby mi myšlenku moji
četli ve zraků, hovoří Jokl klidně
dál, jakoby seřítal řadu suchých
oblič.
"myslíš, že blouzním, ale myslíš
se! Nikdy jsem nebyl tak zdráv a
kliděn jako po Jurkově smrti. Či-
tím, že jsem blíže té veliké záha-
dě, která zalehla v poslední době
celou moji duši: je konec, či je
pak ještě život? Čekal jsem Jur-
kovu návštev, bá toužil jsem po
ní. Mám dosti odvahy, abych bez
zachvění pohlédl tam, kde jiní s
hrůzou ustupují. A jsem blíže
pravdě, jsem blíže poznání! Kde
dříve jsem se jen dohadoval a tu-
šil, tam nabyvám nyní jistoty, ra-
dosné jistoty: že smrti nezmírá-
me, nýbrž že potom žijeme dá-
le..."

Neměl jsem k jeho výkladu ni
slova otázku, ni odpovědi.
Venku se šerilo a Jokl livil se
v myšlenkách oknem ven, kde sví-
tily dlouhá pláň sněhem zapadlá,
s několika křivými stromy v po-
zadí.

"Jurko mne navštívil dnes v
noci opět," hovoří Jokl klidně, s
poctem jistého sebevědomí a u-
spokojen. "Přišel mi poděkovat
za pohřeb, který jsem mu vystro-
jil. Však si ho také zasloužil,"
řekl jako pro sebe ve vzpomín-
kách.

A náhle, skoro radostně pokra-
čoval se změnčným hlasem.
"Ptal jsem se Jurka, vili-li, kdy
zemru."

"Jak podivná otázka," pravil
jsem a cítil, jak úraz mi probíhá
žilami.

"Proč bych ustupoval před o-
tázkou, která je nejdůležitější z
celého našeho života? Dovedu-li
býti terčem dělu, tím spíše mohu
býti podmětem otázky tak důleži-
té," pravil Jokl s důrazem. "A
důležitostí této otázky ani ty ne-
upřes," pravil skoro veselo, za-
hodnuv se mi zraky do tváře.

Až jsem se skoro při této jeho
otázce zachvěl. Bylo v ní mnoho
pravdy, ale ještě více cynismu a
pohrdání životem.

Mlčel jsem.
"Nejdi nikterak dychtiv zvědě-
ti, co mi Jurko odpověděl!"

Čtěl jsem se Jokla otázati, ale
slovo mi nšlo na rtech.
"Áčko! se neotáčej, přece odpov-
ím. Na moji otázku, vili-li Jurko,
kdy zemru, smutně přivěvil. Nám
mi v duši vysklo: vř, tedy vř! Ji-
řine, ale ani život, ani naše smrt
nejsou náhodou. A sniž mi říci
— teď jsem i já poněkud vábal —
kdy zemru!"

Slyšel jsem, jak hučela mi krev
ve spánkách. Čtil jsem stříelné
úder y záhřevý nerov a měl
majl otázku a odpovědi Jurko-
vou probíhá mi celá vědomost.
"Alc odpovídá jsem se nedo-

čkal. Jurko něm pokynul zá-
porně hlavou a zjev jeho se mi
před očima rozplynul, až úplně se
šil s noční tmou."

Jokl dohovřil a ticho zavládlo
pokojem. Cítil jsem věru svoje
vlastní srdce bít a nevzmužil jsem
se ani ku slovu odpovědi.

Jokl vyhlížel oknem na bíle za-
sněženou pláň, z níž holé, pokři-
vené stromy vyrůstaly jako roz-
tažené dlaně neviditelného obra.
Vrány houfovaly se nad pláň a
tlumený jejich křik zalehal až do
jízby.

Venku zazněl signál polnice
burejčité mužstvo.
"Čas je jiti do služby," řekl
Jokl.

Podal mi ruku a pevným kro-
kem vyšel na dvřr kasáren. Sly-
šel jsem zřetelně pevně, vzdalu-
jící se kroky, svěděcí o jeho na-
prostém duševním klidu.

Jokl toho dne i po všechny dny
následující vykonával svoji služ-
bu s největší přesností. Klid jeho
nebyl zdánlivý, byl to skutečný
klid člověka pevného a jasného
přesvědčení. Klid muže, který
stejně dovede zaveliti jízle k ú-
luku, jako se postaviti před ml-
člivým jěm nabitého děla. Muž,
který říká a věří; záhada a po-
chybnost tof smrti, vědění je ži-
vot!"

A Jurko navštívil Jokla po tře-
ti. Unavolo byl té, kdybych ti
měl vyprávěti všechny podrobnosti
svého hovoru s Joklem, když
mi již příšel ohlásiti třetí návštev-
vu Jurkovu. Jen to říci, že ve-
šel po ránu kliděn a skoro s ú-
směvem ve tváři v moji jízbu a
děl významně:

"Jurko promluvil!"
"K otázce?"
"Kdy zemru!" řekl stručně: 22.
listopadu. Děkuji ti, Jurko, od-
větil jsem já a Jurko zmjel jako
niží dveřní skulinou měsítní pa-
prask."

"A to všechno pravíš tak lho-
stně?" vyhrkl jsem.
"Jelí pravdou všechno to, v co
věřím, že fyzická smrt neuzavřá-
našeho života, jako dlaní nezabrá-
níš slunci, aby nesvřitlo, pak je
marno, abych se vzpřel. A není-
li to pravdou, komčíli fyzická
smrt náv život skutečně a neod-
volatelně, pak, příteli, život náš
za to nestojí, bychom ho žili!"

Podal mi s úsměvem ruku a o-
dešel.
To všechno se událo loni v do-
bě, kdy Rakousko posunulo své
vojenské sbory na sever, na ru-
ské hranice. My z Halic přišli
těsně k ruským hranicím krátce
potom, kdy Jokl mi ohlásil svoji
třetí rozmluvu s Jurkem. Byla to
rozmluva jejich skutečně posled-
ní...
Nikdo z našeho pluku neměl
nejmenší vědomosti o hlubokých
událostech v Joklově životě. Na
venek byl Jokl stále veselé, klid-
ný, žádné zábavy nezkazil, jen já
jediný tušil, co všechno žene se
jeho duší i ve chvílích bujného
veselí.

Byli jsme posádkou v místě vo-
jensky veledůležitém, ale stýkali
jsme se přátelsky s důstojníky ru-
skými i pohraničním ruským o-
byvatelstvem. Nepřátelský vy-
hlášení nebylo a styky naše byly
povahy vřtlučně společenské.

Často bylo nám smutno v po-
hraničí a proto častěji než v po-
sádkovém městě, scházeli jsme se
u pluku k přátelským besedám a
vzpomínám domova. Zima tam v
pohraničí byla již tehdy krutá a
sněhu bylo vysoko.

Seděl jsem kdysi z večera a be-
sedoval. Sám plukovník byl ten-
krát nezvykle rozjařen a bylo to
prve k jedenácté hodině noční,
když nám došlo víno. Do nejbli-
žší rakouské vesnice byly dobré tři
hodiny cesty a k tomu vysokými
závěsami, proto bylo rozhořnuto,
že někteří z nás přejdou ruské
hranice — bylo k hospůdce na
ruské straně asi sto kroků — a
nakoupí vína. Tyto přehážky
hranic nebyly náim neobyčejným.

K výpravě vylosování byli dva
mladí poručíci. Poněvadž jeden z
nich měl rozpaky, nabídl se Jokl.
Ze dojde pro víno ve společnosti
poručíkův.

Odešli. Nakoupili několik lahvi
vína a vrátili se známou cestou.
V tom okamž se za nimi hlas ruské
vojenské hládky:
"Stá, kdo to?"

"Přítel," odpovíká Jokl a nutí
poručíka k rychléjšímu pochodu.
"Stá, kdo to?" opývá se na
novo hlas ruské vojenské hládky.

"Přítel," volá Jokl zvýšeným
hlasem a již již oba dosahují ra-
kouských hranic.

V tom padne rána. Zahřímala
tichem jako rána z houfnice. Vy-
razilí jsme jako na povel ze za-
koufené jízby do noci. Všichni
hořeli obavami, já jimi umřel.
Doběhli jsme našich hranic a pět
kroků na ruské straně ležel Jokl
s tváří zarytou do sněhu.

Byl mrtev. Zasažen ruskou ku-
lí klebl, ani hlasu nevychá —
Toho dne psali jsme 21. listopa-
du. Rychle jsem vytáhl hodinky
a zachvěl jsem se. Bylo půl jed-
né z půlnoci a psali jsme tehy 22.
listopadu...

"Byl to osud či náhoda?" ptal
se mne Vele, seskakuje s lafety a
odhazuje oharek papírosy.

"Nevim," řekl jsem nejistě a
zahleděl se od Chlumu k Táboru.
Z kostelní věže chvílemi vytryskl
proud bílého světla směrem k Cho-
tovinám a v tmáhe osvětlil bílý
čelovináký kostelík. Lužnice tise
plynula pod lesnatými stráněmi.
Nad Pintovkou vysvřtil měsíče. Ja-
ko stříbrným oblakem padl na
spřel zem a zachvěl se na špičce
Kotnovy. Voda splyvala nepřetr-
žitými proudy přes jezy a jedno-
tvárně hučela...

PŘESVĚDČTE SE

O účinky, jaké bude mít malá o-
znamka v tomto listě uveřejněna,
na váš obchod. Malé vydání za
oznamku přinese vám dobrý ob-
chod.

O TOM

nemůže býti pochybnosti, že, kdo
oznamuje, činí veliké pokroky, a
obchod jeho se stále zvedá. Má-
me sta důkazů, že oznamovateli
zaslali předem obnos za oznam-
ku, chtějí jí mít po třikráte v
veřejnosti; avšak během čtrnácti
dnů prodali a oni oznamku nuceni
byli odvolat. Napište svou o-
znamku ještě dnes, a pošlete nám
ji k uveřejnění s příloženým ob-
nosem a budete s výsledkem jistě
uspokojeni. Za oznamku v ma-
lém oznamovateli se vždy počítá
1 cent za slovo — každá čísel-
se počítá slovo. Když dotazy
jsou zaslané na administraci to-
hoto listu, poštovně se zaslítkou
společně musí hradek oznamova-
teli. Menší oznamek než za 25
centů nepřijímáme. Adresujte:

POKROK PUBLISHING CO.,
1417-19 So. 13. St., Omaha, Nebr.

NA PRODEJ

DOBRA ČERNÁ KORNŮVA PŮDA.
Žádny písek, pod práti jíli do hloubky
80 stop, jemné vlátní, skoro rovná —
160, 320, 240 akrů, všechny a dobrým
zlepšením, všechny spojené, těsně v če-
ské osady, 6 mil od Spalding, Neb. Ce-
na od 60 do 70 dollarů za akr, polovice
ihned, zbytek na dlouhú splátku 6-pro-
centní. Korna vydala letos přes 40 bu.
z akru. Přijďte rychle, nebo pište an-
glicky a P. J. Philbina, Spalding, Neb-
raska. 11-4p

SPOLEHLIVÝ LĚK PRO KÁSEL

můžete si ve Vaší domácnosti lehee u-
pravit a ušetřiti při tom dva dollarý.
Vezměte 4 unce neb ½ pajsntu WO-
REXU a 12 unci neb ¾ pajsntu aurobu
z kurku, zmiechejte a máte celý pajnt
výtečného a spolehlivého léku pro ka-
šel. Mějte vady doma láhev Worexu,
jelikož kašel, vyřčen v čas, může za
chránit vaše zdraví i vaši rodinu. Ná-
vod, jak lehee udělaté syroh z kurku,
naleznete na každé lahvi Worexu, u-
který stojí pouze 50 centů. — MEKURON.
Jedna láhev extraktu Mekuron stačí,
lyste si doma mohli událat lehee gallon
výtečné žaludovní hořké. Jelikož láhev
Mekurona stojí pouze 50c, ušetříte skro-
nem 25.50 na gallon žaludovní hořké.
Nemůžete-li koupit tyto dva léky do-
ma, zašlete si pro ně k nám a po krát-
ký čas vplavíme dovoz neb expres na
objednávku jednoho dollaru. — John
M. Škvor, lékárník, Cedar Rapids, Ia.
12-4p

FARMA K PRONAJMUTÍ

řádnému
a spolehlivému farmáři o 168 akrů
— 125 akrů vedleláno — pěkné vřta-
vnosti a pěkná ovocná zahrada. Farma
se nalézá v nejúrodnější části Boyd
Co., Neb. Pronajme se za mírných
podmínek. Adresujte: James Donah,
Box 171, Plattsmouth, Neb. 12-3p

ŽIVOBÝTÍ, ÚSPĚCH, BUDOUC

NOST — toho lze i s možností pro-
středky dostiít jen tam, kde je vláde
jistá, šápné trávy se dáti a volná teba
jsou blízko. Krájinou takovou je se-
verozápadní Minnesota, kde nám se
prodá ještě akřé pozemí i lesa, a do-
brá půda, polehau i voda. Cena
prazie, akř 225 a výše; lesa 412 a vý-
še; les záhodné farmy v Minnesotě i
Sev. Dakotě, od 350 akř výše, do-
vedlouost od otázky náho do stavu.
Či-li stále kouzili, vřobuděi pozemky
Pán: Charles BODKA, Grand Forks,
N. D., za hranicích Minnesoty. 31-4p

KALENDÁŘE 1914 ROZDÁVÁ

nik The "Globe", a vřil podílník
može. 120 stran krásné letky. Máhele
si vybaři. Píte na The "Globe",
Box 443, Dept. B. & Chicago, Ill. 12-4p

NA PRODEJ. — 280 akrů bohaté, ro-
vné půdy, 8 mil od Lincoln, jen půl
míle od města, kde je trh a od škol.
Velká zeleň. Vlastník bydlí v Ca-
lifornii a prodá tuto půdu lacino, aby
se to hodilo kupujícímu. Cena \$30,000.
Fred Meredith, 1625 D St., Lincoln,
Neb. 14-2nd.

PRÍJME SE

KREJČÍ u veškerou práci přijme
místo do krejčovského závodu, podmí-
nky dle dohodnutí. Přihlášky pod za-
pražský dělník, do administrace tohto
listu. 14-2pd.

PRÍJME SE ihned řádný zružený o-
buvník na stálovu práci v obchodě v ry-
ze českém městečku v Nebrascě. Toto
jest velmi výhodná nabídka pro dobro-
ho a spolehlivého obuvníka. Hlaste se
u: Pokrok Pub. Co., 1417 So. 13. Str.,
Omaha, Nebr. 11-4p

PEKAŘ hledá místo na venkově. Vy-
zná se ve vši pekařské práci. Mluví an-
glicky, česky a německy. Přihlášky na
Chas. Křepele, West Point, Neb., (te-
lefon aneb dopis). 14-2p

PEKAŘ SE PRÍJME. — Mladý z
Čech vyučený pekař, který se zvláště
vyzná v děláni žitného chleba a jiné-
ho pečiva, obdrží při dobré mzdě stálé
zaměstnání. Píšte na: A. Kostelecký,
care of Areadia Bakery, Areadia, Ne-
braska. 12-3p

PRÍJME SE ihned řádný dělník na
práci na farmě. O bližší hlaste se u
Pokroku Západy, 1417 So. 13. St., O-
maha, Neb. 13-2p.

RŮZNÉ.

DÍVKY, chcete každodenně novou
píseň, jako jsou "Miko", "Proč se
vraceš", "Many Kisses", "Starý
Joe" — a jiné? Vstupné jest zdarma.
Všeobš. Klub, Lonsdale, Minn. 13-2

PORADU A ZPRÁVU SPOLEHLI-
VOU každému podnikateli z podnikových
pramén státních i vládních zdarma,
kdo by se chtěl naučit v kteréhokoliv
krajině, o které nemá spolehlivě zprá-
vy. Přílože dvoucentový kolek na od-
pověď. C. E. Šťastný, Holon, Iowa.

NAUČÍME VÁS ANGLICKY
postou a několik měsíců. Kurs po-
zůstává z 500 úloh, které zasláme
jednu po druhé, jak žák je dokáže vy-
pracovat. Každou zkoušku opravime a
navrčtíme. Účime pěstivě a svědomitě
metodou úplně novou. Inteligentní
Čechové jsou vítáni. Přílože kolek na
odpověď a pošleme Vám bližší podrobn-
osti. VIKLA BRATRÍ, Lonsdale,
Minnesota. 13-4p

NOVÉ OBOUBSTRANNĚ TALÍ-
ROVÉ ČESKÉ RECORDY,
zpívané panem B. Ptákem, členem
Národního divadla v Praze.
—Cena 75c.

Vzpomínka, valčík.
U hromu matičky.
Ach, což bych já špuroval.
Lístek do huby.
Kde domov můj?
Svět máleku.
Vstávej, má panenko.
U okna jsem já stával.

Následující recordy jsou hrané
Princess Military Band:
Vy hvězdičky, pochod.
Už je malá chvílika do dne, pochod.
České písně, valčík.
Pochod generála Filipoviče — a jiné.
Píšte si o nové seznamy. Při
objednávce jednoho tuetu recor-
dů hradim expresní výlohy sám.

6tf JOSEPH JIRAN,
1333 W. 18th Street, Chicago, Ill.
(Advertisement.)

Nejpřesnější příprava lékařských
predpláň z Čech i amerických. Průřez
ní páry. Kávové perkolátory. Z Čech:
Šimanovského the protí kašli, balíček
\$1.20 poštou. Dr. Rosy životní balsám
75c. Rapé. Titkář. lakk. Vřivinky.

BĚRÁNEK A SYN, lékárník,
16. a Willam ul. Omaha, Nebr.

Victor Victrolas a
Columbia Grafonolas
od \$15 do \$200
Splatky \$1.00 týdně
Jediný obchod v Omaze,
kde můžete srovnati tyto ne-
vyrovnatelné stroje se všech
stran.
Máme úplný sklad Victor a
Columbia českých recordů.
Konzerty zdarma.
Píšte o úplný katalog.
Schmoller & Mueller
Piano Co.
1311-13 Farnam St., Omaha, Neb